

KUIFJE

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR
ACHTSTE JAARGANG
PRIJS : 6 Frs - IN NEDERLAND 40 Cts
39

ONS VOLLEDIG TEKENVERHAAL

VOOR DE EER VAN HET DORP

TEKSTEN VAN Y. DUVAL – TEKENINGEN VAN A. WEINBERG

Aan de voet van de Pyreneeën ligt het klein Baskisch dorp Irigara. Daar woont de pastoor, Jean Salaberry, samen met zijn jongere broer Joseph en zijn zus Marie-Thérèse. Iedereen houdt van de pastoor.

Maïtena, ik ga naar de kerk. Indien Joseph terugkomt, zeg je dat ik hem deze avond absoluut wil spreken.

Pépé ? O, die heb ik van heel de dag nog niet gezien !

Wel, mijnheer pastoor, ga je niet oefenen vandaag ?

PASCUAL ELCHEZAR PELUQUERIA

Neen, Pascal, het is immers Zaterdag. Ik moet de biecht horen van de zondaars van jouw slag !

Je zou beter de biecht horen van je broer, Pépé ! Ja, ja, onze kampioen heeft moeilijkheden, dat heb ik goed gemerkt !

HEZAR

Dat is niet goed voor hem op de vooravond van 'n grote match!

Pépé is erg zonderling de laatste tijd. Hij is zwijgzaam, onrustig en is iedere avond van huis...

Intussen in het naburig dorp, Doyamboru geheten...

Wel, Pépé, wat doe je ? We kunnen niet langer op je antwoord wachten. Zondagnacht steken we met ons drieën de grens over. Op een feestdag kijken de douaniers niet zo nauw !

Het is een ênige gelegenheid en... vermits je geld nodig hebt ! Bij terugkeer krijg je 100.000 frs. !

We brengen zijde en parfums naar Spanje en keren met tabak terug. Ieder draagt een zak van vijf en twintig kilo. Kinderspel voor een kerel als jij !

Ja, maar het kampioenschap wordt Zondag betwist... nu goed, m'n vrienden moeten het maar zonder mij opknappen !

Morgen avond om 7 uur zien we elkaar op de brug. Daar geven we je pak !

Afgesproken ! Ik zal er zijn !

Natuurlijk kom ik. Iedere echte Bask smokkelt en dat is trouwens geen zonde ! Met het geld dat ik krijg, koop ik de hoeve van Unanue en trouw met Gatuchka.

Joseph Salaberry gaat naar huis en tracht zijn kamer te bereiken zonder dat iemand het hoort...

Pépé, kom eens hier ! Ik zou je graag iets zeggen...

Je bent de jongste, en sedert onze ouders dood zijn, beschouw ik je zo wat als m'n zoon...

Hou maar op ! Ik heb je niets te zeggen, ik ben nu meerderjarig en ik duld je inmenging niet langer !

De volgende dag komen Maïtena en Gatuchka arm in arm uit de hoogmis. Ze verheugen zich reeds op het feest dat 's namiddags en 's avonds zal plaats hebben...

Reeds van deze morgen vroeg brengen de autocars toeristen aan. Er zal veel volk zijn dit jaar. Voor geen geld ter wereld zou ik het feest willen missen.

O ja, je wilt natuurlijk een zekere Pépé Salaberry zien spelen en je hoopt dat hij het kampioenschap zal winnen, niet waar ?

Enkele uren nadien worden de feestelijkheden ingezet met enkele mooie, oude volksdansen...
Kijk eens hoe hoog die kerel springt ! De Basken zijn buitengewoon soepel !

Kom, we gaan reeds een fijn plaatsje zoeken... Pépé moet optreden in halve finale...

De partij wordt hardnekkig betwist. Joseph Salaberry behaalt de overwinning en daarmee komt het dorp Irigara in aanmerking voor het kampioenschap van het Baskisch pelotespel...

Bravo, Pépé ! Ik hoop dat je ook de eindwedstrijd wint !
Het is twaalf jaar geleden dat ons dorp nog eens de beker won...

Ben je er zeker van dat alles in orde is?
Wees maar gerust ! De brigadier werd verwittigd. Ik stuurde hem een naamloze brief... De jongen gaat het eerst de grens over langs de weg van de Drie Kronen. Terwijl ze hem in de doos draaien, kunnen wij gerust de overkant bereiken.

We zullen dus een hele zak kostbare waar verliezen ?
Wees niet zo dom! We stoppen er juist genoeg in om hem te doen aanhouden, niets meer !

Ha, die twee sloebers zijn weer op vrije voeten ? Wat mogen ze daar zo geheimzinnig beraadslagen ?

Terwijl de anderen de tweede halve finale betwisten, kan ik een half uur rusten. Ik loop even naar huis om me wat te verfrissen.

Ook deze partij is ten einde en de voorzitter van de jury kondigt aan...
En nu wordt de finale betwist tussen Martinez van de club van Saint-Etienne en Joseph Salaberry van Irigara. De spelers worden verzocht naar het veld te komen...

Pépé is nergens te zien. Zijn zus loopt naar huis om hem te halen. Ze komt onverrichterzake terug...
Wel ?
Niets. Geen Pépé te zien. Ik heb heel het huis doorzocht en voortdurend geroepen...

Indien de speler van Irigara niet dadelijk komt, wordt Martinez tot kampioen uitgeroepen !

Mijnheer pastoor, na je broer ben jij de beste speler van het dorp. Vooruit, verdedig onze eer !
Ja, vooruit, mijnheer pastoor ! Je bent zoveel waard als Martinez!
Raap de handschoen op! Voor de eer van ons dorp !

Neen, ik zou er beter aan doen Pépé te zoeken... Ik ben ongerust...
Ga, ga, mijnheer pastoor! Intussen zoek ik Pépé ! Ik zal hem wel vinden !

Door sportliefhebbers en supporters geestdriftig toegejuichd en aangemoedigd, treedt de pastoor in het veld om de eer van zijn parochie te verdedigen...

Met hun chisteras uit bindrijs, slaan de twee kampioenen de harde bal van geitenleer vliegensvlug over en weer

KAMPIOENSCHAP
VAN HET
PELOTESPEL
FINALE: 11 PUNTEN
IRIGARA: 4 PUNTEN
St ETIENNE DE BAIGORRY 7 PUNTEN

Prachtig !
Dat is een boeiende partij. De pastoor vecht als een leeuw. Ik ben benieuwd te weten hoe het zal aflopen !

Verdraaid ! Nu heeft hij een punt voorsprong!

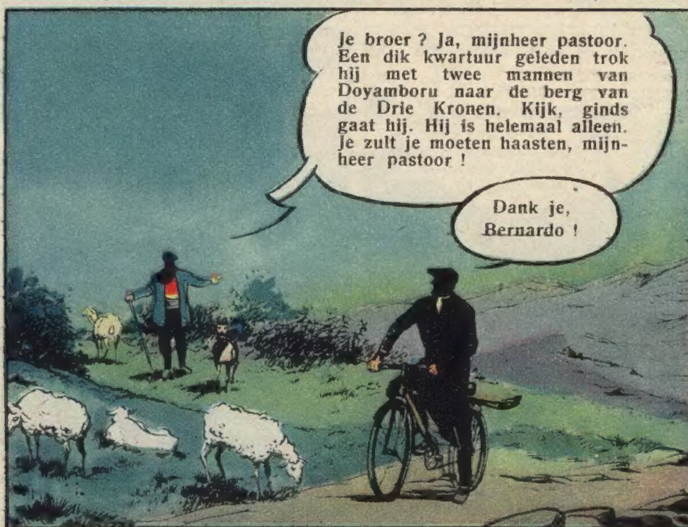

Een vrijgevig sportliefhebber, die onbekend wenst te blijven, schonk een premie van 30.000 frs. De kampioen zal dus in het totaal 115.000 frs. krijgen !
Bravo !

De strijd wordt nog heviger. De toeschouwers reikhalzen om beter te kunnen volgen. Beide spelers verdienen 10 punten. Dan volgt er een onhoudbare bal van de pastoor...
En dat zijn er ELF ! Ik herademe !

Ongehoord !
Prachtig !
Bravo, mijnheer pastoor!
Wat ?... Pépé werd opgemerkt in het gezelschap van die smokkelaars ? O, ik ken die bandieten... Een fiets !

Nu begrijp ik waarom Pépé niet terugkeerde. Hij is dus op weg naar Spanje. Ik moet hem vinden alvorens het te laat is. Die twee bandieten zullen Pépé opofferen om zelf ongehinderd over de grens te komen. Twee jaar geleden deden ze net hetzelfde met een onervaren jongen...

Je broer ? Ja, mijnheer pastoor. Een dik kwartuur geleden trok hij met twee mannen van Doyamboru naar de berg van de Drie Kronen. Kijk, ginds gaat hij. Hij is helemaal alleen. Je zult je moeten haasten, mijnheer pastoor !
Dank je, Bernardo !

Heer, sterk m'n hart en spieren of ik kom er niet. Als ik vandaag niet aan sport deed, snap ik er niets meer van !

Ziezo, ik ben boven... Gelukkig maar, want ik ben totaal uitgeput. O, daar is Pépé... En de grens is vlakbij...

PEPE !... KOM TERUG ! HET IS EEN VALSTRIK ! KOM TERUG !...

Doch het ruisen van de bergstroom is hier zó sterk, dat de stem van de pastoor helemaal verloren gaat...
Wat wil je nog meer ? Ik heb er genoeg van ! Bekommer je om je eigen zaken !

Heer, laat niet toe dat hij recht in de muil van de wolf loopt... Hij is al ver, maar, met uw hulp, Heer, is alles mogelijk...

Kijk naar de inhoud van je zak. Hij is haast leeg. Dat bewijst dat ze slechts van jou gebruik maken om zelf veilig de waren over de grens te brengen, doch langs een andere bergpas...

Nu een ronde steen en m'n veter om de boodschap er aan te binden en dan... m'n chistera...

Heer, ondersteun de arm van uw dienaar en geef hem de kracht van Samson...

Het is gelukt ! Dat balletje zou zelfs Martinez niet hebben kunnen tegenhouden...

Waarom gooit hij nu met stenen ?

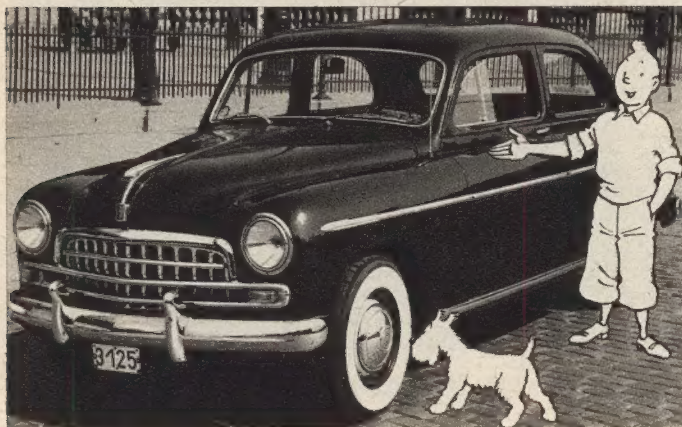

Hij heeft een papier om die steen gewonden ? Waarom ?

Zou dat waar zijn ?

Verduiveld ! Slechts drie flessen parfum en voor het overige oude flessen met zand gevuld ! Ha, die bandieten ! Wat 'n lelijke streek. En ik zou er blindelings ingelopen zijn...

Twee uur later is Pépé veilig naar zijn dorp teruggekeerd. Hij gaat naar het huis van Gatuchka...
Je ziet wel, Pépé, dat ik gelijk had Caïn niet na te volgen, want ieder is de bewaker van zijn broeder... De Voorzienigheid heeft ook je wensen vervult. Kijk, dat is de premie die ik won in jouw plaats... Daarmee kan je de hoeve van Unanue kopen en de lieve Gatuchka huwen !
EINDE

Kuifje maakt een proefrit met de
FIAT 1900

EVEN KENNISMAKEN

De Fiat 1900 zag het levenslicht in 1950 op het ogenblik, dat de Italiaanse firma de Fiat 1400 op de markt bracht. Dat lijkt nogal zonderling, maar het is heel eenvoudig. De Fiat 1400 kende al dadelijk een groot succes, alleen de zeer sportieve automobilisten haalden er hun neus voor op, daar de acceleraties van de Fiat 1400 te traag waren naar hun zin. Toen dacht de constructeur : « Ik zet een krachtiger motor in de carrosserie van de 1400 en klaar is de zaak ! »
Een nieuwsgierig publiek verdrong zich om de wagen, toen hij voor het eerst werd tentoongesteld. Tot zijn verbazing stelde de belangstellende automobilist vast, dat de nieuwe Fiat niet alleen een sterke motor bezat, doch tevens met een hydraulische koppeling was uitgerust. De Fiat 1900 werd de éérste Europese seriewagen bestuurbaar zonder ontkoppeling !

TECHNISCHE STEEKKAART

Motor :
Fiscaal vermogen : 11 P.K. Effectief vermogen 58-60 P.K. met 3.700 omwindingen per minuut. Vier cylinders op een lijn geplaatst (82x90). Cylinderinhoud : 1.901 cm³. Een viertaktmotor. Compressie : 6,7. Ventielen bovenaan. Verhouding gew./kracht : 19 kgr. per P.K. Afkoeling met water.
Transmissie :
Hydraulische koppeling met één schijf, vijf versnellingen waarvan er vier gesynchroniseerd zijn en de vijfde overdrive heeft. Versnellingshandle aan het stuur. Drijfkracht achteraan.
Chassis-suspentie :
Zelfdragende carrosserie. Suspentie vooraan wordt verzorgd door onafhankelijke wielen, achteraan door schroefveren. Telescopische stabilisators en schokbrekers.
Remmen :
Hydraulisch op de vier wielen, mechanisch op de transmissie.
Kleinste draaicirkel : 5,5 m.
Afmetingen :
Lengte : 4,24 m., breedte : 1,65 m., hoogte : 1,55 m., afstand tuss. de assen : 2,65 m.
Gewicht : 1.150 kilos.
Gemiddeld verbruik :
12,5 l. per 100 km.
Verkoopp. in België : 142.300 frs.

DE MECHANIEK

De Fiat 1900 heeft dus niet het klassiek ontkoppelingssysteem, doch een hydraulische koppeling ; een soepele verbinding tussen de motor en de gewone transmissie. De functie van deze hydraulische koppeling bestaat er in enerzijds, het regime van de motor te regelen en anderzijds te starten, te rijden en te stoppen zonder te ontkoppelen.

De motor bestaat uit vier cylinders (82x90) en ontwikkelt een vermogen van 58/60 P.K. tegen 3.700 omwindingen per minuut. Dat is relatief weinig. Zodra de motor voldoende warm is, zijn de « reprises » uitstekend. Al naar gelang men start in 2e, 3e of 4e versnelling kan men de 100 km. per uur bereiken in respectievelijk 21, 25 en 29 seconden.

De Fiat 1900 heeft vijf versnellingen en een achterwaartse ; de eerste gebruikt men practisch niet, de derde is zeer nuttig in de bergen, terwijl men met de vierde dadelijk een snelheid van 110 km. per uur kan behalen. Wil men nog sneller rijden, moet men de vijfde overdrive inschakelen. Al de versnellingen zijn uitstekend gesynchroniseerd en de handle, onder 't stuur aangebracht, is soepel en nauwkeurig.

EEN REISJE MET DE FIAT 1900

Deze wagen kan iedere chauffeur goed besturen, daar hij zo soepel is en aan de minste druk gehoor geeft. Men heeft in de Fiat 1900 bovendien de indruk heel veilig te rijden. Zelfs in bochten, tegen een hoge snelheid genomen, kleeft de wagen vast op de weg.

Daar de koppeling hydraulisch is, moet de rem heel vaak gebruikt worden. Dit werd echter voorzien ; ze is groot genoeg, degelijk verlucht en vertoont nooit de neiging « warm te lopen ».

Wanneer men de vijfde versnelling gebruikt, remt de motor niet meer en, zo je een steile helling af moet, is het best dit in vierde versnelling te doen.

De suspentie van de Fiat 1900 is uiterst verzorgd.

★

DE CARROSSERIE

Geen overdadig blinkend chroom aan de Fiat 1900. Het is een eenvoudige seriewagen, doch zeer comfortabel en smaakvol. De passagiers kunnen zich in ruime, makkelijke zetels nestelen, ze hebben een radio en een uitstekende verwarming. De motor en de reiskoffer zijn goed verlicht, het instrumentenbord is practisch en degelijk. De chauffeur beschikt zelfs over een teller, die de kruissnelheid aangeeft. Het is een instrument dat men zeer zelden aantreft in een seriewagen.

Het uitzicht van de chauffeur is goed, maar hij moet oppassen voor alles wat er van achter de linkerstijl van het windscherm te voorschijn komt, want de dode hoek is aan deze kant erg groot.

Slechts langs de reiskoffer kan men aan de benzinetank ! De constructeur heeft er blijkbaar niet aan gedacht, dat een verstrooide benzineverdeler je koffers wel eens kon begieten. De batterij heeft men onder de achterste zetels geplaatst wat, naar onze mening, een nog al zonderling idee is !...

VOORDELEN

- ★ Degelijke motor die geruisloos loopt.
- ★ Versnellingen progressief en snel en goed gesynchroniseerd.
- ★ Zacht en soepel stuur.
- ★ Over het algemeen goede baanvastheid.
- ★ Degelijke remmen.
- ★ Comfortabel.

●

NADELEN

- ★ Vierde versnelling te traag, wanneer men de tussenversnellingen niet gebruikt.
- ★ Geen motorrem in vijfde versnelling.
- ★ Geen parkingrem, wanneer men een versnelling inschakelt.
- ★ De batterij die onder de achterste zetel staat.
- ★ Men kan slechts langs de reiskoffer aan de reservoir.

HET MONSTER

Dit originele opstel werd geschreven door een Kongolese jongen, Gregorius Bugendwa, van Mungombe (Kivu). Natuurlijk is Gregorius een Kuifje's lezer ! Ziehier dan hoe Bugendwa's broertje zijn eerste ontmoeting met een auto vertelt :

HET was een zeer stille avond. Ik had juist de koeien naar huis gebracht. Ik had ze nauwelijks aan hun paaltje vastgemaakt, toen m'n broertje van zes jaar buiten adem kwam aangelopen.

— Wat is er ? vroeg ik, waar kom je vandaan en wat heb je gezien ?

— Ik zag wat men nooit zag, antwoordde m'n broertje.

— Ja ! Een duivel ? Een geest ? vroeg ik met bevende stem, want datgene wat men nooit zag is bij de heidenen een ongeluksbode.

— Neen, neen, broeder, ik zag veel meer. Het was een berg die zich met ongelooflijke snelheid verplaatste. En in die berg zaten er witte spoken met ogen veel groter dan die van een koe ! Hun ogen liepen uit in twee smalle banden die over

hun oren geplooid waren. Die spoken bekeken ons alsof ze op ons wilden springen. De berg had nog vreselijker ogen en veel groter en glanzender dan die van eender welke koe. Heb je niet gehoord hoe luid die berg ronkte ? Ik dacht dat de wereld zou openspijten en vergaan. Mijn kameraden en ik hebben ons plat op onze buik in de struiken geworpen bij het gezicht van dat afschuwelijk monster met die schrikaanjagende spoken. Toen de berg voorbij was, beenden we vlug weg, want we wilden zulk een monster geen tweede maal ontmoeten.

— Want ben je naief, antwoordde ik rustig, want ik wist nu waarover het ging, wees niet bang. Je hebt geen geesten gezien en ook geen berg. Diegenen die jij voor spoken aanziet zijn de Bazungu of « blanke mensen » die van Europa komen. Dat zijn heel slimme mensen. Om zich niet moe te maken door te voet te gaan, hebben ze het ding uitgevonden dat jij berg noemt, en « Mutuga », automobiel, heet. De blanke mensen zitten en alleen de machine werkt, bestuurd door een chauffeur.

Sluwe Vos, die door de blanken gevangen was genomen, werd door Tijl en Nele gered. Met een kano trachten ze het- dorp van de Stam der Schildpadden te bereiken...

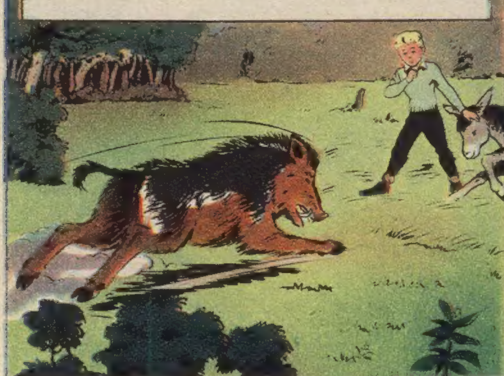

(Wordt voortgezet.)

POM EN TEDDY

Teksten en tekeningen van Frans Craenhals

Teddy, Maggy en Pom zijn weggelopen en verschuilen zich in een bos. Een stroper heeft hen echter ontdekt en wil Tokburger, de directeur van het cirkus, verwittigen. Intussen worden onze vrienden aangevallen door een everzwijn...

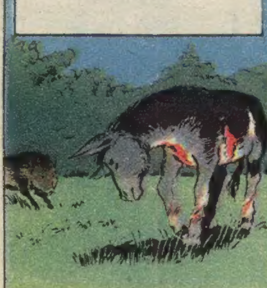

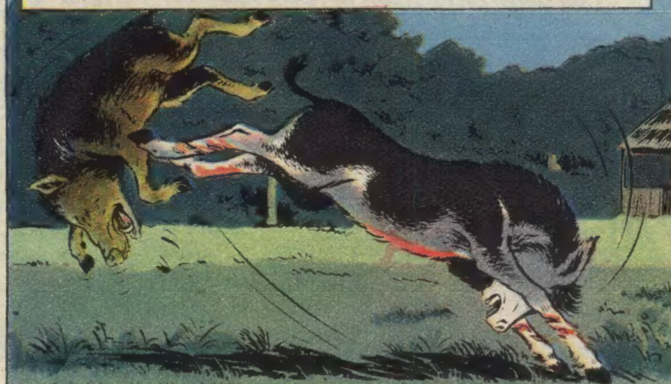

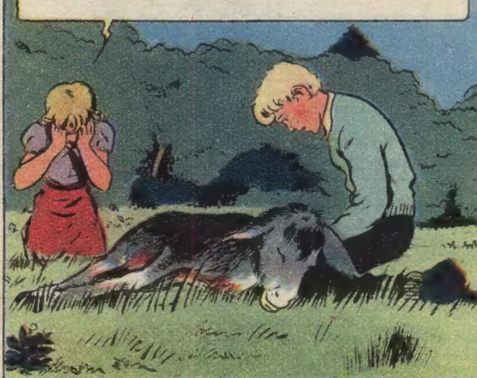

(Wordt voortgezet.)

DE POSTILJON
KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR
REDACTIE-ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

DE WOENSDAG WORDT WEER DE KUIFJESDAG

VAN volgend nummer af verschijnt « Kuifje » weer iedere Woensdag.

Maar dat is niet alles.

Van volgende week af zullen verschillende bladzijden van « Kuifje », die totnogtoe in wit-zwart verschenen, in kleuren gedrukt worden.

Hoeveel ? hoor ik je al vragen.

Wel, op de twintig bladzijden die « Kuifje » telt, zullen er niet minder dan achttien in kleuren worden gedrukt ! Is dat niet fijn ?

En dat is nog niet alles. Ik kan je ook meedelen, dat er van dat bewuste nr 40 af een nieuw tekenverhaal in kleuren verschijnt : « De Witte Ruiter », getekend door onze medewerker Fred Funcken, wiens volledige verhalen je reeds meer dan eens hebt kunnen waarderen. Het scenario wordt geleverd door een andere medewerker, onze vriend Macherot. Van Mark Trail publiceren we ook een nieuw verhaal.

Nog steeds in datzelfde nummer 40 openen we een nieuwe buitengewoon boeiende rubriek « De Wonderen van de Moderne Techniek » waarin we grote tekeningen brengen van schepen, vliegtuigen, auto's, locomotieven, enz. Deze prachtige reeks veelkleurige tekeningen zet in met de « Lancia 2500 Gran Turismo » die de koers Luik-Rome-Luik heeft gewonnen.

Dat nummer van volgende week zal werkelijk buitengewoon zijn. Zorg er maar voor dat je tijdig bij je dagbladverkoper bent, want anders zou het kunnen gebeuren dat er geen nummer meer overschiet voor jou !

En vergeet me dan niet te laten weten in je volgende brief, wat je van het vernieuwd en verjongd « Kuifje » denkt !

Hartelijk !

Kuifje

IN HET LAND VAN HUN VADEREN

DE Irokee-Indianen van Vermont (Canada) kregen van de regering een stuk land terug dat eertijds aan hun voorvaders hoorde. Twee en twintig leden van de stam verlieten hun reservaat en reden te paard naar Rockingham om het stuk land in ontvangst te nemen. Ze werden tevens uitgenodigd tot een grote jachtpartij waarop uitsluitend pijl en boog mochten gebruikt worden.

— Dit is als een thuiskomt, zei het stamhoofd van de Irokee-Indianen. Verder kwam hij niet, de ontroering was te groot.

DE OUDE LOCOMOTIEF

IN de stad Kopenhagen is er een grote, open ruimte met groen omgeven waar alle kinderen van de stad mogen en kunnen spelen zoveel hun hartje lust. Er liggen daar stenen waarmee ze huisjes kunnen bouwen, hout waarmee ze kunnen timmeren. Ze mogen er vogels houden, konijntjes kweken of een kippenren maken. Ze mogen er bomen planten, bloemenperkjes aanleggen of een motor ineen knutselen. De grootste attractie van dit speelplein is echter een oude locomotief. De Deense Spoorwegmaatschappij plaatste ze speciaal in dit kinderrijk omdat het bestuur weet hoe graag de jongens voor machinist spelen en de meisjes op reis gaan...

Wanneer je Zwitserland doorkruist om naar Italië te rijden, kom je aan de voet van de St. Gotthard in het dorpje Altdorf waar een groot kleurig standbeeld verrijst van de vrijheidsheld van Zwitserland : Willem Tell.

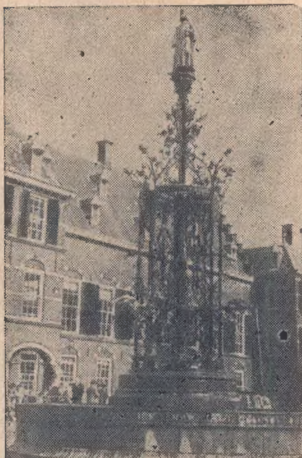
HOU JE VAN DE DIEREN ?

Van Betty en Molly, twee kleine paardjes

Deze week wint Karel Baccaert van Mechelen het album van de week. Wie komt volgende week aan de beurt ?

TOEN ik met vacantie aan zee was, stond er op het strand een jongen met twee paardjes. Ze waren heel klein. De eigenaar vertelde me dat het pony's waren van Shetland, en pas de vorige Winter waren toegekomen. De man had ze zelf afgericht en nu waren de diertjes zo tam, dat ze de ganse dag al die ruitertjes op hun rug verdroegen. Als ik hen een klontje suiker gaf, namen ze het met hun lange lippen van mijn hand. Ze doorsnuffelden mijn zakken tot ze gans leeg waren. Ik mocht er ook eens op rijden en zelf de teugels houden. Ik vond het geweldig ! Ik zou zó graag zelf een paardje bezitten...

KAREL BACCAERT, VAN MECHELEN.

Op het Binnenhof te Den Haag staat deze wondermooie waterput. Toen ik ter gelegenheid van de opening van de Staten-Generaal op het Binnenhof vertoefde, kon ik aan de bekoring niet weerstaan er snel een kiekje van te maken.

Het geheim van de Flying Enterprise

TOEN Carlsen, — die de bijnaam kreeg van « De Moedige kapitein » — om het behoud van zijn schip, de « Flying Enterprise » worstelde (we vertelden deze bewogen geschiedenis in nummer 8 van vorig jaar), fluisterde men dat er een zeer kostbare lading aan boord was. Thans werd een deel van deze lading opgehaald : Amerikaanse dollars voor een waarde van vier en half millioen B. fr. Hierover ondervraagd te Singapore, waar de « Flying Enterprise II » de ankers had geworpen, verklaarde hij over deze fortuin niets af te weten.

— Had ik het geweten, ik zou toch getracht hebben het geld te redden vooraleer het schip naar de kelder ging !

Het is een Italiaanse firma die er in slaagde de schat op te halen. De « Rostro », het schip van deze firma, is er dan de haven van Oostende mee binnen gelopen omdat, volgens de Belgische wet, de gevonden voorwerpen na één jaar en één dag toebehoren aan de vinder, wat in andere landen niet het geval is !

Onze medewerker Wim Dannau fotografeerde deze « eendenvlucht » tijdens de vliegmeeting van Farnborough waar hij in ons nummer van vorige week verslag over uitbracht.

KUIFJE in de Sportwereld

Dramatisch einde voor Rode Duivels

In de laatste 7 minuten maakten de Finnen een 2-0 achterstand goed

DE RODE DUIVELS, die tegen Finland slechts gelijk speelden : v.l.n.r. staande : Carré, Van Brandt, Dries, Mees, Daenen en Maertens; gehurkt : Van Gestel, Anoul, Coppens, Mathieu Bollen en Janssens.

De circa 20.000 toeschouwers, die de wedstrijd België—Finland bijwoonden, zakten beduusd en helemaal in de war van het Heiselstadion te Brussel af. De Rode Duivels hadden een flinke partij gespeeld en na 83 min. — dus 7 min. van het einde! — leidden zij nog steeds met 2—0. Deze stand mocht op dat moment als zeer mild voor de Finnen worden beschouwd, want onze rechtsbuiten Van Gestel had twee keer tegen de dwarslat geschoten en Coppens had met een vervaarlijke kei de staak doen bibberen. Onze landgenoten waren in die 83 min. heer en meester geweest, doch de Finse keeper had een reeks van wonderbare reddingen op zijn actief gebracht en voor het overige waren de Finnen zeer door het geluk gediend geweest.

van het einde achtten de Rode Duivels hun overwinning desniettegenstaande zeker.

Maar toen kwam er een Fin in de linkse hoek in het bezit van de bal. Onze keeper Daenen verloor het hoofd, liep hem tegemoet en aldus had Lathinen geen moeite om de bal in het verlaten doel te trappen. Nog bleef er de Rode Duivels een 2—1 voorsprong, toen de laatste minuut werd aangevangen. Doch helemaal in die laatste minuut kreeg de snelle Fin Vaihela de bal te pakken en hij sloeg onze zeer zwakke keeper Daenen met een 25-meter schot voor de tweede maal kansloos.

Zo kreeg dit treffen voor de Belgen een dramatisch einde. De Rode Duivels hadden met hoge cijfers moeten winnen, maar het werd een gelijk spel (2—2).

Dat bewijst nog eens dat in voetbal een wedstrijd 90 minuten duurt: geen 80 of zelfs geen 89 minuten. En ook, dat in voetbal alles mogelijk is.

De wedstrijd België—Finland telde als ziftingskamp voor de wereldbeker.

België, Finland en Zweden moesten onder elkaar ieder twee wedstrijden spelen en wie daarvan het meeste punten haalde (2 bij overwinning en 1 bij gelijk spel!) zou mogen deelnemen aan de eindbeurt voor het wereldkampioenschap voetbal dat in Juni 1954 in Zwitserland wordt gespeeld.

België had reeds de eerste wedstrijd tegen Finland en Zweden gewonnen en telde dus 4 punten. Zweden had een keer gewonnen tegen Finland, één keer gelijk gespeeld en een keer verloren tegen België. Het had dus 3 punten. Indien België nu nog tegen Finland had kunnen winnen, zou het zonder twijfel naar Zwitserland zijn mogen gaan. Nu haalden de Rode Duivels slechts 1 punt, wat hun totaal op 5 punten brengt. Doch er moet nog één wedstrijd tegen Zweden worden gespeeld : op 8 October te Brussel. België heeft 5 punten. Zweden drie punten. Als Zweden te Brussel dus wint — wat aangenomen mag worden! — dan tellen beide landen elk 5 punten en dan zal een derde wedstrijd tussen hun beiden moeten beslissen, wie aan de wereldbeker in Zwitserland mag deelnemen.

De hoop blijft dat de Belgen op 8 October te Brussel nog eens als echte Rode Duivels tegen de sterke Zweden zouden spelen, dan is er geen derde wedstrijd nodig en dan zullen onze landgenoten naast de meest vermaarde voetballanden op de wereld als Engeland, Schotland, Uruguay, Brazilië, Oostenrijk, Italië, Frankrijk, enz., de Wereldbeker kunnen betwisten.

MARIO.

Rik COPPENS

in het Europese elftal

Op 20 October a.s. wordt het 90-jarig bestaan van de Engelse Voetbalbond gevierd. Te dezer gelegenheid zal het vermaarde Engelse voetbalelftal op Wembley een wedstrijd spelen tegen een selectie, gevormd uit de beste spelers van Europa.

Voor dit laatste elftal werden zes Oostenrijkers gekozen : de doelwachter Keman; de verdedigers Stotz en Happel en de middenspelers Ocwirck, Brinek en Hanappi. In de voorhoede werden de Zuidslaven Vucas en Zebec aangeduid, de Italiaan Boniperti, de Spanjaard Kubala en... de Belg Rik Coppens.

De Sinjoor Coppens, die terecht als één der grootste Europese balvirtuozen wordt beschouwd, zal de Belgische voetbaleer in het hoge gezelschap op Wembley ongetwijfeld met brio ophouden.

R. MERTENS

primus in Omloop der Vlaamse Gewesten

Het wielerseizoen schuift heen.

Zondag werd, met vertrek en aankomst te Brussel de Omloop der Vlaamse Gewesten betwist. Drie en twintig renners bereikten in groep het Brusselse Sportpaleis. Rene Mertens, de man van de Antwerpse Kempen die zich in West-Vlaanderen vestigde, sprong met een paar lengten voorsprong de piste in en weerstond aan alle aanvallen van een stel zeer snelle spurters.

De Omloop der Vlaamse Gewesten was de laatste Belgische klassieker. Zondag a. s. wordt met Parijs—Tours het wegzeizoen in Frankrijk afgesloten. En dan komt de grote internationale sluitingsprijs : de Ronde van Lombardije (Italië).

MARCIANO

blijft wereldkampioen in het zwaargewicht

Vorige week stonden voor het eerst sedert vele jaren twee blanken op de Polo Grounds te New-York tegenover elkaar, om voor de wereldtitel in het zwaargewicht te boksen : de titelhouder Rocky Marciano en zijn uitdager Roland La Starza.

La Starza toonde zich aanvankelijk een veel beter bokser dan Marciano : de eerste ronden werden haast allen in het voordeel van de uitdager beslecht, doch in de 7de ronde begon hij te verzwakken en was hij niet meer bestand om alle mokerslagen van de rudimentaire, doch oersterke wereldkampioen Marciano te ontspringen. In de 11de ronde werd La Starza zo zwaar toegetakeld, dat hij door de knieën ging. Aan de negende tel kroop hij weer overeind, doch de kamprechter oordeelde terecht dat hij niet meer in staat was de wedstrijd te vervolgen. Marciano werd tot overwinnaar door technisch knock-out van zijn tegenstander La Starza uitgeroepen.

Het was de tweede keer dat Marciano, die vorig jaar, rond deze tijd wereldkampioen werd door een knock-outzege op Joe Walcott, zijn titel met succes verdedigde. Marciano woog 83 kg 805 en La Starza nauwelijks 100 gram minder.

44.562 toeschouwers woonden de kamp bij. De ontvangst bedroeg ongeveer 22 millioen in Belg. frank, terwijl de televisiemaatschappij voor uitzending 100.000 dollar betaalde.

Marciano, de titelhouder, streek 42,5 ten honderd van de ontvangst of 9 millioen frank op. La Starza 17,5 ten honderd of 3.650.000 fr.

Getallen om van te duizelen, is het niet ?

BRIEVENBUS

JAN GOVAERTS, P. Aldersonstraat, 20, Evere, is vijftien jaar oud. Hij zou graag willen corresponderen. Hij zou ook lid willen worden van Kuifje's Club. Maar te Evere is er jammer genoeg nog geen afdeling. Zou jij er niet een oprichten, Jan ?

MARIE-LOUISE DE MEESTER, van Roeselare, schreef me een brief waar ik nu eens niets van snap. Zou ze me haar epistel niets eens willen verduidelijken ?

HENRI DE BACKER, Heislagsebaan 125, Brasschaat, bezit zeer veel postzegels en zou die willen ruilen voor Kuifje's Bons. Men schrijve hem rechtstreeks.

FR. SWIETEN, Koninklijk Atheneum, Rosrath B.P.S. 8 - B.B.L. (Duitsland) zou graag willen corresponderen met jongens van 15 tot 18 jaar. Hij zou ook graag in contact willen treden met onze Hollands-Roemeense lezer uit Hoogeveen.

LUC BAUWENS, van Mechelen, zond me een mooie tekening van Nele met het verzoek die in Kuifje te willen publiceren. Jammer genoeg kan ik daar niet op ingaan. De eeuwige reden : plaatsgebrek. Met mijn beste groeten.

JOSEE LONGERSTAEG, Oostmalle, is een trouwe lieve lezeres en reeds veertien jaar oud. Ze vindt Kuifje het mooiste blad dat er in ons land verschijnt. Ze moest me eens een briefje schrijven en vertellen wat ze graag en minder graag leest in ons blad. Ik wens haar veel succes in haar studies. Hartelijk !

JAN DE BRABANDERE, van Tielt, was toch zo blij dat hij een kaartje kreeg op zijn verjaardag. Daar had hij zich nu helemaal niet aan verwacht. Jan verzekerde me dat hij Kuifje zal lezen zolang het zal bestaan ! Hartelijk.

CLUBLEIDERS AHOI!

Drie nieuwe bevorderingen

Werden bevorderd tot clubkapitein :

SIEGFRIED JULIUS, SIMON HAMBOUCK van de club « De Kapers van St. Malo », (Wemmel).

ALBERT LOUWET van De « Gulden Ridders » van Tongeren.

KAREL VANDERHAGEN van « De Maanreizigers » van Zwijnaarde.

TOT luitenant van deze clubkapiteins worden bevorderd :

Marcel van Osselt (Wemmel), Herman Severijns (Tongeren) en Daniel Declercq (Zwijnaarde).

Andere benoemingen volgen na uitvoering van Speciale Opdracht nr 2.

VIER NIEUWE CLUBS OPGERICHT

Een nieuwe club te Gent

Jacques Mathijs, Citroenstraat, 13, Gent en Jeroom Noterdaeme, Gasmeterlaan 88, Gent, hebben besloten in hun buurt een nieuwe club op te richten. Jongens uit nun wijk worden uitgenodigd met hen contact te nemen. Veel succes vrienden !

Een nieuwe club te St.-Pieters-Woluwe !

Jaak Gautiers, Juul de Troozlaan 7, St. Pieters Woluwe heeft het initiatief genomen in zijn buurt een Kuifje's Club op te richten. Hij heeft reeds vijf leden. Wie zich wil aansluiten, meldde zich aan bij hem.

Een nieuwe club te Roeselare !

Herman- Desimpelaere, Kalkenstraat 28, Roeselare schreef me dat hij met zijn broer Werner en nog zeven andere jongens een nieuwe Kuifje's Club heeft opgericht. Proficiat Herman ! Hij zal met zijn mannen weldra een grote speurtocht inrichten. Wie zich wil aansluiten bij de Roeselaarse club schrijve naar Herman Desimpelaere, of gaat eens aanbellen bij hem.

Een nieuwe Kuifje's Club te Torhout !

Herman van Coppenolle, Guido Gezellelaan 8, Torhout (West Vlaanderen) schreef me dat hij met vier vrienden een nieuwe club heeft opgericht in zijn stad. Herman lijkt me een knappe kapitein te worden. Lezers uit Torhout en omstreken wenden zich tot hem. Ik wens de Torhoutse Kuifje's Club veel succes en wacht op verder nieuws.

Wie richt er deze week in zijn buurt een Kuifje's Club op ?

ZEILEN OP DE KAAG

WIE nooit gezeild heeft, kan zich niet indenken hoe heerlijk het is op een Zomerzondag met een goede boot uit zeilen te gaan op een van die talrijke Hollandse meren. Voor een paar weken ging ik naar De Kaag op een dertigtal km. ten Zuiden van Amsterdam. Ik leerde er een stel sympathieke jongens kennen die er in het landelijke dorpje een primitieve, maar niettemin efficiente Zeilschool voor jonge mensen geopend hebben. Zonder dat ik het hen vroeg, waren ze dadelijk bereid me een eerste les te geven. Zoiets weigert men niet. Met een prachtige draak (naam van een bepaald soort zeilboten) staken we van wal.

DE stuurman wist zo goed en zelfzeker met zijn boot om te gaan als een doorwinter chauffeur met zijn vertrouwde wagen. Wanneer ik aan een chauffeur denk, dan is dat o. m. omdat er tijdens die Zondagnamiddag meer dan honderd boten op de Kaag zeilden en men geen beginneling moest zijn om voortdurend te ontwijken, te draaien en wat weet ik nog al. Mijn stuurman verstond die kunst. Het knapste staaltje van zijn kunnen gaf hij, toen hij tegen de wind in door een kanaaltje zeilde ! Ik dacht dat hij met zijn grote draak ieder ogenblik tegen een of andere oever ging te pletter lopen. De man bleef even rustig als altijd, en zeilde in een minimum van tijd door de vaart ! Tijdens het varen vernam ik dat zo 'n draak ongeveer evenveel kost als een nieuwe Amerikaanse auto van de betere klasse: Iedere welstellende Hollander heeft naast zijn wagen ook nog zijn zeilboot. Men zal in Nederland weinig mensen vinden die nog nooit gezeild hebben. In België zal men er integendeel weinig aantreffen die reeds met een zeilboot hebben gevaren.

Wanneer men eens gezeild heeft, dan is men meteen voor de zeilsport gewonnen, en dan laat men geen kans meer voorbij gaan om met een mooie boot een namiddag uit zeilen te gaan.

Nu is het seizoen ten einde. Maar ik geef je een goede raad : Vergeet volgend jaar niet naar De Kaag te gaan, zohaast het mooi weer wordt, want je zult er heerlijk kunnen genieten van zon, water en wind. En ga dan ook maar naar de zeilschool met de groeten van Kuifje. Je zal er hartelijk welkom zijn.

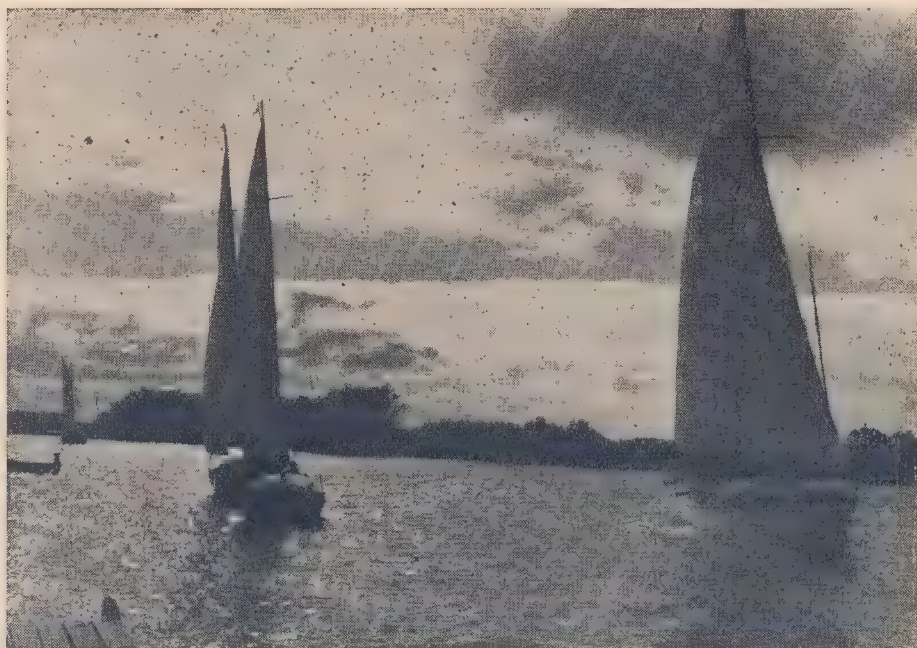
JOHAN.

Het seizoen wordt gesloten. De laatste Zondag was mooi, maar er hingen toch reeds zware wolken boven het heerlijke meer.

De hele middag zeilden honderden grote en kleine boten in alle richtingen over De Kaag. Er was geen enkel schip aan de ketting blijven liggen.

Morgen worden alle boten opgeborgen in loodsen tot volgende Lente. Na Pasen worden ze weer eens grondig schoongemaakt en dan komen ze bij 't eerste goed weer weer op 't water. En dan ga jij, stellig ook eens varen naar de Kaag. En wend je dan maar tot De Zeilschool van de heer A. van Rijn met de groeten van KUIFJE. Je zal er hartelijk welkom zijn.

Drama in het Woud

De chauffeur rijdt in razende vaart en is spoedig bij de spoorweg. Mark Trail springt zonder aarzelen uit de vrachtwagen en loopt naar de houttrein...

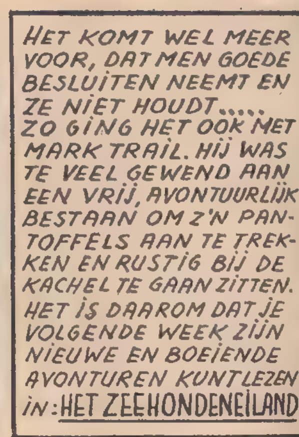

DE SCHAT van BEERSEL

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Onze vrienden ontwaken in een onderaardse cel. Lambik tracht zich de plannen der geheime gangen te herinneren.

Stil... Ik begin me iets te herinneren... Hier moet een geheime deur zijn! Wiske, kijk eens naar de steun achter mij... Wacht even... Zijn er onder de blauwe steen geen twee bemoste stenen?

Jandorie, je hebt gelijk, Lambik!

O.K. Let nu goed op... Is de ene steen met groen mos bedekt?

Ja, inderdaad! We zijn op het goede spoor, hé?

Ja en... nu herinner ik me alles... De tweede steen is rosachtig van kleur!

Klopt dat?... Ja?... Kijk nu of er aan de zijkant van die steen een gaatje is!

Hoera!... Het gaatje is er!

Wel, dan moeten we dáár niet zoeken!

Maar hier, zie! De veer, die een geheime deur in deze cel moet openen, zit in deze barst verborgen

Pas op, Lambik! Dat kan gevaarlijk zijn!

Tegen wie zeg je het! Ik leunde eens tegen zo'n verborgen deur en donderde al de trappen af...

Ditmaal nam ik m'n voorzorgen. Met een stokje en van op veilige afstand, zal ik het mechanisme doen werken...

Een ezel stoot zich geen tweemaal aan...

?

Op dit ogenblik zijn de drielingbroeders aan het werk om de schat op te halen...

Nu opgelet... Onze Isidoor is boven bij de vlaggemast. Zodra hij die naar beneden duwt, zal er...

...in het metselwerk op de bodem van de slotgracht een val opengaan. Dan heb je de schat maar voor het rapen...

De schattenjager landt op de bodem van de gracht. Vol spanning wacht hij op het resultaat van Isidoor's pogingen...

(Wordt voortgezet.)

BENTO
De Zwarte Hengst

EEN ROMAN VAN DITA HOLESCH MET TEKENINGEN VAN PAUL CUVELIER

DE RATELSLANG

Met de paarden, die hem nog overgebleven zijn, zwerft Bento over de prairie. Lobo, een gewonde hond, wordt door hem in bescherming genomen en wordt z'n trouwe vriend. Op zekere dag redt Bento de hond uit de klauwen van een miereneter. De laatste paarden van Bento's stoet worden gevangen genomen en de zwarte hengst blijft nog alleen over...

De zonnestralen vallen loodrecht op de campo. Alles ligt te gloeien in de middagzon. Het regelmatig hoefgeklepper van Bento verstoort de stilte. Langzamerhand vertraagt hij z'n vaart, snuift luidruchtig en stapt naar de zoom van het woud, in de hoop er de schaduw te vinden die zijn brandende huid zal verkoelen. Even voor hij zich tussen de bomen waagt, staat hij nog eens stil en snuift lang. Hij is vermoeid van de lange galop onder de zengende zon en zijn leden wegen loodzwaar. Hij schudt de manen en geeuwt. Knipogend en met onvaste schreden gaat hij het woud in...

Plotseling staat hij stil. Hij heeft het geschuifel van een ratelslang waargenomen. Zich bewust van het gevaar, springt hij vooruit... Een seconde te laat echter. Gelijk een bliksemschicht kwam de kop van de slang uit het groen en plantte haar giftanden in de rechterkuit van het paard. Bento slaat woedend z'n poten uit, doch zijn machtige hoeven treffen de slang niet. Het bruin serpent ontrolt zich in het hoge gras, richt zich op en is klaar voor een nieuwe aanval. Ze wiegt haar kop, sist nijdig en bekijkt haar vijand met haar kleine, wrede ogen.

Bento galoppeert recht voor zich uit, gedreven door de angst en de pijn. Hij ziet de grote ceder niet, die hem de weg verspert en loopt er tegen aan. De hevige schok gooit hem achteruit. Krachteloos plooien zijn voorpoten onder hem en hij valt kreunend neer. Een keer, twee keer tracht hij overeind te komen, doch nauwelijks zit hij op z'n achterdeel of een grote duizeligheid overvalt hem en hij moet de kop terug op de grond leggen. De slangenbeet brandt en het gif dringt heel vlug in zijn bloed. Bento's hart vecht uit alle krachten tegen de dood. Het hamert zo zwaar dat het haar op de borst van de hengst op en neer gaat met iedere slag. De aderen zwellen en worden zo dik als koorden. De koude kruipt langzaam door het lijf van de hengst, dringt in zijn kop zodat die aanvoelt als een ijsblok. Heel z'n lijf schokt. Bento voelt hoe z'n bloed klopt, dan daalt er een witte sluier over hem neer en hij voelt niets meer.

Wanneer de zwarte hengst tot het bewustzijn komt is het reeds nacht. Het is net of er loopt vuur door zijn aderen, de koorts doet hem rillen en dikke, zwarte bloeddruppels rollen hem uit ogen en oren.

Hij heeft krampen heel het lijf door, zijn spieren wringen zich in harde knopen. Bento wentelt zich van de ene zijde op de andere en snakt naar adem. Rose schuim staat op z'n lippen en rond zijn neusgaten; zijn uitgedroogde, gezwollen tong plakt tegen z'n gehemelte.

Tegen de morgen wordt de pijn zo hevig, dat Bento ineen kronkelt. Na een laatste kramp, die door heel z'n lichaam trekt, slaagt hij er in overeind te komen. Wankelend doet hij enkele stappen, helt naar rechts dan naar links en valt ten slotte met een rauwe kreet op de grond.

De grote, grijze hond loopt zo vlug hij kan door het woud. Hij kent de smalle wegels die de spiesherten banen om naar de rivier te gaan, hij weet waar de everzwijnen bressen in het dichte kreupelhout sloegen. Zijn talrijke jachtpartijen maakten hem vertrouwd met de gewoonten van alle dieren. Daar waar het lichter wordt in het woud en het dikke grastapijt eindigt, blijft Lobo plotseling staan. Een scherpe geur drong hem in de neus. Hij kent die geur en haat hem. Z'n haren rijzen er van te berge en hij gromt dof. Dan zet hij zich en huilt lang.

Een prairiewolf, op jacht door het kreupelhout, strekt de oren en likkebaart, dan hoort hij een licht gekraak en wil vluchten, doch Lobo heeft reeds de scherpe tanden in zijn nek geplant. De strijd duurt niet lang. De lange poten van de wolf verstijven en zijn muil valt open om niet meer dicht te gaan... Lobo schudt zich, sleept het lichaam van zijn verslagen vijand een eind verder, laat het plotseling vallen en snelt het bos in. Weldra zullen alle krengeneters ter plaatse zijn...

Lobo vindt de plek waar Bento voor de eerste keer gevallen is, zijn haren staan recht als hij rond de grote ceder loopt en de stam en de grond aandachtig besnuffelt. Kreunend loopt hij voort. Hij zoekt Bento... Blaffend springt hij op het roerloze lichaam van de hengst. Hij neemt Bento's oor tussen de tanden, huilt klagend en likt voorzichtig de versluierde ogen en de wijdopen neusgaten van zijn grote vriend. Lobo heeft gevoeld dat er nog leven is in het lichaam van de hengst, hij springt blaffend rond hem heen, slaat met de poten tegen z'n borst en bijt hem zacht in de hoeven. Als hij eindelijk begrijpt dat zijn vriend niet kan opstaan, legt hij zich heel dicht tegen hem en begint zijn wake...

Drie dagen lang — zo lang duurt het gevecht van het paard tegen het slangengif — blijft Lobo bij zijn vriend. Hij verlaat zijn post niet alhoewel hij halfdood is van honger en dorst. Kleine insecten en enkele muizen, die dicht langs hem lopen, zijn z'n enig voedsel. Hij waagt het niet tot aan de rivier te lopen want een zwarte jaguar zwerft rond het ziek paard en kan ieder ogenblik de aanval inzetten. En Lobo is vast besloten te vechten op leven en dood. Met hangende tong zit hij naast de hengst. Wanneer het machtige roofdier 's nachts miauwend en grommend door het struikgewas sluipt en zijn ogen in het donker glanzen als groene lichten, drukt de hond zich nog vaster tegen Bento, dan gromt hij dreigend en dof en toont zijn sterke tanden...

Het is erg stil geworden op de verlaten campo. Al de paarden werden opgejaagd en zijn ver weggevlucht. Alleen een

VOLGENDE WEEK : FE

klein veulen op hoge poten is daar gebleven en roept op klagende toon over zijn moeder. Tijdens de grote verwarring en de vlucht, liep het afzijds de stoet. Op goed valle het uit draafde het jong dier een tijdlang recht voor zich uit. De stoet, die in een duivels tempo over de vlakte galoppeerde, was het toen helemaal uit het oog verloren.

Nu staat het veulen helemaal alleen en verlaten te midden van een onbekende wereld vol gevaren. Iedere vleugelslag, iedere kreet, het minste gekraak in het struikgewas doet het dier rillen en de vier kleine hoeven springen dan tegelijk omhoog. Het kijkt rond met grote ogen waarin de schrik te lezen staat. De onrust en de angst doen z'n tere neusvleugels trillen. Voortdurend roept het zijn moeder, roept het de stoet. Z'n stem wordt allengs zwakker en weldra is het nog slechts een hees gereutel, nauwelijks hoorbaar.

Vier uren blijft het veulen staan op de plaats waar het z'n moeder verloor. Ze zal terugkomen en haar jong weervinden. Maar de duisternis valt over de eindeloze vlakte als een reusachtige, zwarte gier. De wereld is een sombere, koude woestijn. Dan vergeet het veulen zijn schrik en zet aarzelend de ene poot voor de andere... Weldra gaat het vlugger, doch voor niet lang; de vermoeinis en de schrik van de dag laten zich opnieuw voelen. Het jong dier sluit de ogen en stapt heel langzaam, half slapend voort. Op de tast vinden de hoge, stijve poten hun weg over de heuveltjes, de stenen en ze vermijden de greppels en grachten angstvallig.

Plotseling rilt het veulen. De wind, die nu feller over de campo strijkt, bracht hem het dof geloei van een kudde runderen. Het diertje schept weer moed, het richt de kop op, spitst de oren en legt de kop in de wind. De sterke geur van de lijven die dampen in de avond, dringt in z'n neus, het veulen hinnikt zwak en loopt voort. Het heeft nog net de kracht om de korte afstand, die het van de kudde scheiden, af te leggen.

De koeien liggen in het gras te herkauwen; tegen hun brede schoft aangeleund, ziet men de kalveren. De machtige stieren met lang, zwart haar trekken de wacht op rond de kudde. Met de kop naar de grond staren ze in de duisternis. Dan komen ze het veulen met zware stap tegemoet. Wanneer het veulen hinnikend tot in het midden van de kudde loopt, kijken ze het verbaasd na...

's Morgens komen de koeien bijna allemaal tegelijk overeind. Ze beginnen onmiddellijk te grazen. Met een vlugge beweging van kop en nek, trekt hun raspige tong de bosjes gras af. De kalveren lopen rond hen, zoeken de uier en zuigen gulzig. Het klein veulen zwerft tussen de runderen. Het heeft honger en dorst. Eindelijk stoot het een kalf op zij, neemt de uier behoedzaam tussen de lippen en begint te zuigen. Maar de koe heeft het bedrog al dadelijk gemerkt en stoot het veulen met haar horens en een flinke trap van haar poot weg. Het weesjong loopt van de ene koe naar de andere, doch heeft nergens geluk. Het wordt overal weggejaagd en zo ruw behandeld dat het zich niet meer roeren durft. Volledig verloren blijft het staan en kijkt met zijn grote ogen afwezig in de verte...

Eensklaps voelt het veulen een raspige tong over z'n rug strelen. Een grote koe besnuffelt het veulen voorzichtig en likt het. Een paar dagen tevoren verloor ze haar jong. Nu ziet ze een klein dier, dat niemand toebehoort en honger en dorst heeft. Ze loeit zacht; ze roept het veulen dat onmiddellijk antwoordt. Hun taal verschilt, maar toch verstaan ze elkaar dadelijk. Het veulen wrijft tegen het machtige lijf van de koe, die niet ophoudt het jong te likken. Heel zorgvuldig poetst ze de donzige huid, die kleeft van het zweet, schoon. Het weergevonden jong drukt zijn snuit onder haar buik en zuigt gulzig.

De koe is een goede moeder. Het veulen mag de beste grashalmpjes voor haar neus afrukken en ieder ogenblik opnieuw komen zuigen. Verzadigd dartelt en stoeit het dan rond haar.

De koe verjaagt de ossen, die het veulen uit de kudde willen stoten en de grote stieren krijgen zelfs de toelating niet het van dichtbij te bekijken; telkens zet ze zich tussen hen en het jonge dier en buigt de machtige kop dreigend...

Heel nieuwsgierig huppelen de kalveren naar de nieuweling. Ze besnuffelen hem en drukken hun vochtige snuit tegen zijn neus. Dan springen ze onhandig opzij en lopen al loeiend terug naar hun moeder. Het duurt niet lang of het veulen en de kalveren zijn beste vrienden. Ze stoeien en spelen samen. De kalveren buigen de kop en wrijven hun voorhoofd tegen dat van het veulen. Ze vechten ook voortdurend. Nu en dan, te midden in het spel, draait het veulen zich plotseling om en gooit zijn achterpoten lenig uit, vlak tegen de snuit van de kalveren. Deze staan dan stokstijf en staren hun vreemde kameraad met stomverbaasde ogen aan...

(Wordt voortgezet.)

ANDO, DE DIERENVRIEND

RIDDER ARNOUT

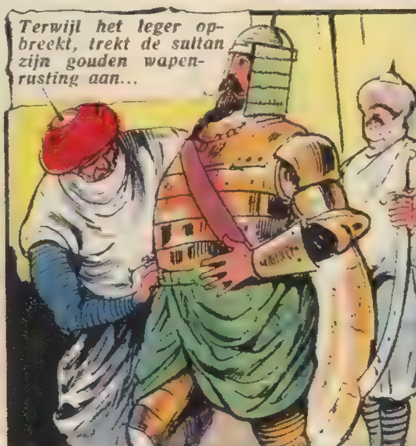
n Turkse spion overhandigde de sultan het krijgsplan van de ridders. Twee legers rukken op naar Jeruzalem. Het eerste wordt aangevoerd or Bohemond en zal over Dorylea gaan...

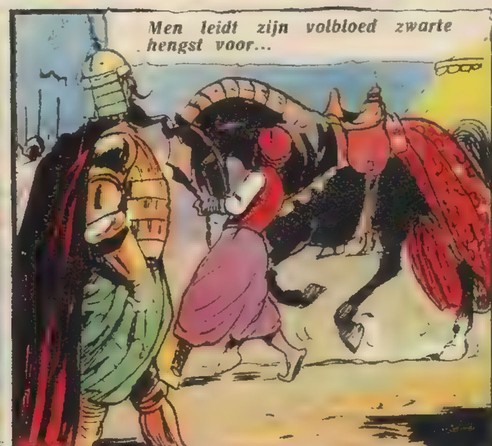

(Wordt voortgezet.)

HET GELE TEKEN

Professor Vernay, die van de Centaur Club kwam, werd opgelicht toen hij door de Coptic straat liep. Inspecteur Kendall, Blake en Mortimer gaan eerst naar de plaats van de ontvoering, dan naar Dr Septimus...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN EDGAR-P. JACOBS

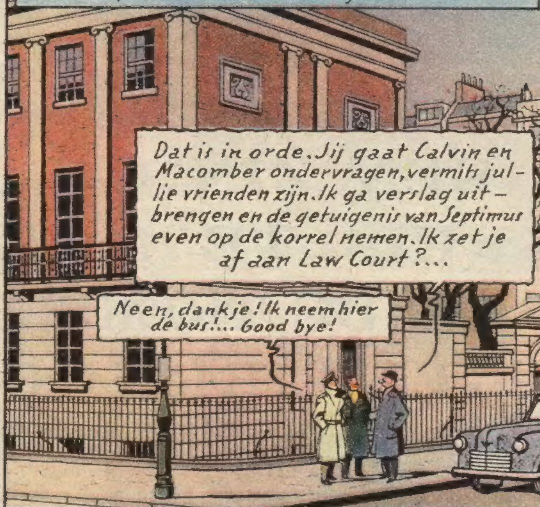

(Wordt voortgezet.)

GEEN ZIN OM EEN REIS TE MAKEN MET DE TREKSCHUIT GENT-BRUGGE ?

IN oktober 1908 werd te Gent de laatste Zuid-Nederlandse trekschuit in het openbaar als brandhout verkocht en werd aldus een traditie van drie eeuwen opgeborgen. Iedereen kent wel de oude manier van reizen per trekschuit, die, vooral in onze gewesten met hun talloze kanalen en waterlopen, eeuwenlang de voorkeur van het publiek heeft weggedragen. De waterweg is nog steeds een ideaal vervoermiddel in het binnenlands verkeer, doch het zijn enkel goederen die op die manier verplaatst worden. Destijds had men wel reeds diligences en wagens, maar we moeten begrijpen dat de wegen toen een voortdurend probleem en een bron van onaangenaamheden voor de reizigers betekenden. Het slechtste plaveisel en de stoffigste of modderigste landweg van nu, kan nog niet vergeleken worden met wat toen soms als een « grote baan » betiteld werd. Daarbij, in een koets hadden de reizigers zeer weinig plaats, ze zaten ongemakkelijk en hotsten uren aan een stuk in een ijskoude of snikhete atmosfeer. Verder was er ook een grens aan het bagagegewicht en hingen de passagiers af van de herbergen langs de baan, waar men hun soms allesbehalve verzorgde maaltijden voorzette. Dus was de trekschuit het ideale vervoermiddel, dat, mits een weinig merkbaar tijdsverschil, maar met een duidelijke kompensatie aan gemak, de reizigers van de ene stad naar de andere bracht. Eerst en vooral zat men in de trekschuit zo rustig als op vaste bodem en had men er doorgaans voldoende ruimte om rond te wandelen of zich gemakkelijk te installeren. 's Winters werd er ook gestookt en 's zomers was het heel wat frisser op het water dan op de stoffige baan. Een beetje bagage meer of min had niet zo'n belang, en men kon zelfs zeer zware vrachten per trekschuit verzenden, die men nooit op een koets had kunnen laden. Verder was deze manier van reizen ook de goedkoopste en kon men « aan boord » gewoonlijk drank en eten krijgen, hetgeen niet alleen een tijdsbesparing, maar ook een aangenaam tijdverdrijf betekende.

Van al de trekschuiten die ooit in de Nederlanden gevaren hebben, was wel de beste deze tussen Brugge en Gent, waarvan in de « Geneugten van de Nederlanden » in 1769 gezegd werd, dat ze « de gezelligste en de aangenaamste van de wereld » was !

En inderdaad, ze was werkelijk zó verzorgd van bouw, confort en bediening, dat ze de vergelijking met een moderne internationale trein glansrijk kan doorstaan. Ten andere, het is ook de trein en niet de verbetering van de wegenbouw of de diligence-dienst die haar heeft overwonnen, hoewel deze laatste op het einde van de XIXe eeuw reeds merkelijk accurater werkte.

Ware 't niet dat wij, twintigeeuwers, zo verschrikkelijk gejaagde, tijdgierige mensen zijn, dan zouden we er beslist genoegen aan beleven eens op een trekschuit te kunnen stappen. We zouden dan van op het dek het landschap kunnen bewonderen en met een kaartje van eerste klas zouden we, beschut tegen regen of zon, op de achterplecht kunnen zitten. We zouden ook in één van de kraakzindelijke salonnetjes kunnen zitten en er — in de winter bij een lekker vuurtje — lezen of schrijven, een partijtje kaarten, of aan het buffet een stukje eten en een glaasje drinken. Om twaalf uur stipt zouden we kunnen aan tafel gaan en voor een spotprijs — zelfs voor die tijd was het diner op de trekschuit Gent-Brugge goedkoop ! — een prachtig menu met drie gangen, nagerecht en wijn geserveerd krijgen.

Voor wat de grootte betreft, kunnen we de trekschuit best vergelijken met een hedendaagse « lichter » of « binnenvaarder » : ongeveer 25 m. lang en 5 m. breed. De breedte was berekend op de opening van het sas van het Minnewater te Brugge.

Boeg en achtersteven waren rijkelijk versierd en verguld.

Vooraan stond een mast, waar bij gunstige wind een zeil kon aan gehesen worden. Binnenin was de ruimte verdeeld in drie afdelingen : achterin de kamer voor de Staten van Vlaanderen — het pronkstuk van de boot —, in het midden een gang waar de trappen, de keuken, de provisiekamer en de eetkamer tweede klas op uitkwamen, en voorin de eetkamer eerste klas met bijbehoren.

Onder het bestuur van aartshertog Albrecht en Isabella was men in 1613 begonnen met het graven van het kanaal tussen Brugge en Gent. Toen de werken beëindigd waren, besloten de Staten van Vlaanderen een trekschuit-dienst tot stand te brengen om zó een deel van de kosten van het kanaal te dekken. In 1623 werd aldus de eerste trekschuitverbinding Gent-Brugge ingewijd. In de eerste helft van de XVIIe eeuw ging alles normaal, doch in de tweede helft maakten de Fransen ons land onveilig en werd het reizigersverkeer erg onzeker. Een paar maal werd zelfs de « bargie » het slachtoffer van de Franse soldateska, die de lading plunderde. Eenmaal die troebele tijden voorbij, werd de trekschuit-dienst weer goed verzorgd. De uren werden stipter, de keuken kreeg een alom-gekende faam en het aantal reizigers nam toe. En denk nu maar niet dat alleen de mindere standen en de burgerij met het trekschuitvervoer tevreden waren. Neen, zelfs grote personages verkozen tussen Gent en Brugge met de « bargie » te varen en er zich aan de Lucullus-malen te goed te doen. Zo stapten in de XVIIIe eeuw tsaar Peter de Grote, koning Lodewijk XV, Karel van Lorreinen, Aartshertog Maximiliaan van Oostenrijk, keizer Jozef II e.a. aan boord. Daarnaast horen we geregeld van buitenlanders, die vol lof in hun reisjournaal het tochtje Brugge-Gent als een van hun aangenaamste herinneringen ophalen.

Een innovatie, die we als voorloper van de slaapwagentrein mogen aanzien, was de nachtdienst met een weelderige trekschuit voor twee en twintig passagiers. Deze practische verbinding werd in 1826 ingesteld. Men vertrok 's avonds om half elf, overnachtte en ontbeet aan boord en kwam rond vijf à zes uur 's morgens ter bestemming.

Een andere eigenaardigheid, welke eveneens bewijst dat er niets nieuws onder de zon is, vinden we in het transport van koetsen en wagens vanaf de XVIIIe eeuw. De « car-ferry » was geboren !

Wat de practische indeling van de reisuren betreft, ook deze waren uitstekend geregeld. De duur van de reis was zeer gelijkmatig : acht uur en minder in geval van gunstige wind. Uitzonderlijk, als er meer passagiers waren dan het voorziene getal (+ 80), ging het wat trager, of moest men méér dan de normale twee paarden voorspannen. Er was maar één halte onderweg, te Aalter, waar men van paarden verwisselde. Verder werd de reis nooit onderbroken, en had de trekschuit overal voorrang in het kanaal.

Bij de aankomst te Brugge of te Gent was er altijd rechtstreekse aansluiting met de diligences voor Oostende of Aalst. De « bargiemeester » stuurde zelfs een bode vooruit om het aantal plaatsen te bespreken en zijn reizigers alle moeite te besparen.

De Gent-Brugge trekschuit heeft zeer lang haar faam hooggehouden, maar helaas, het einde van de XIXe eeuw betekende ook het laatste bedrijf van haar geschiedenis.

De spoorweg won de ongelijke strijd en op 21 Juni 1908 werd de laatste « bargie », de « Wilhelmina », voor 250 frs. aan een houthandelaar verkocht...

1-10-53

KUIFJE (weekblad) — Redactie, Publiciteit : Lombardstraat, 24, Brussel — P.Ch.R. : 1909.16 — Uitgever-Directeur : Raymond Leblanc — Gedrukt in helio door : De Drukk. C. Van Cortenbergh, Brussel — KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abon. : fl. 4 per kwartaal.

De Kerels van Vlaanderen

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

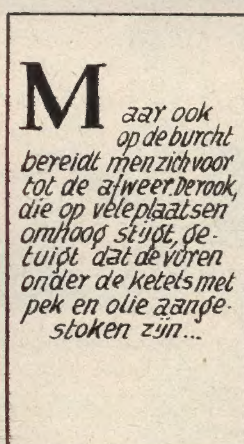

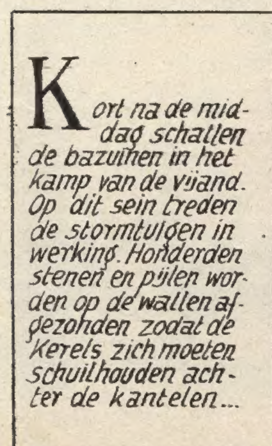

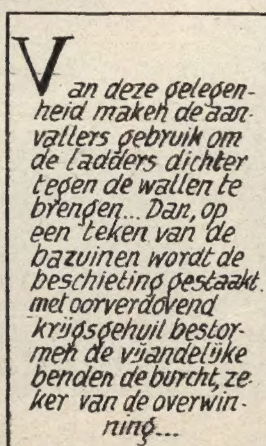

(Wordt voortgezet.)

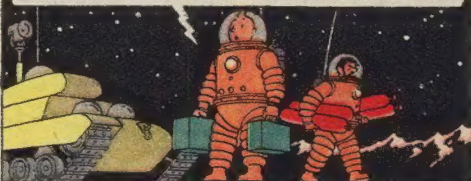
DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN...

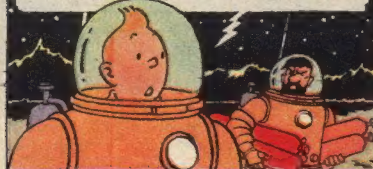
De eerste maanexpeditie is ten einde. Kuifje en zijn vrienden maken alles klaar voor het vertrek naar de aarde...

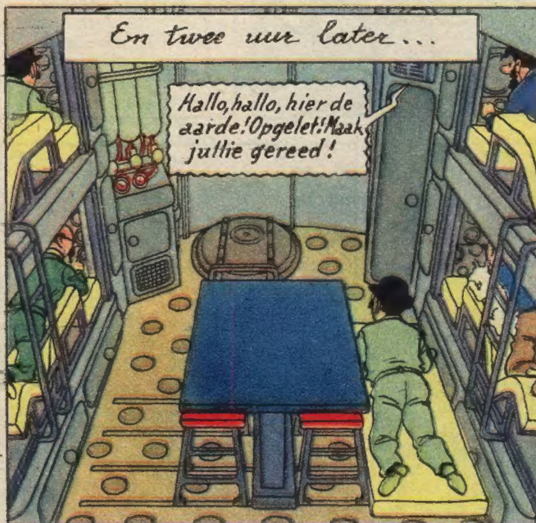

(Wordt voortgezet.)